

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Ch. K. U.**, zastoupený JUDr. Václavem Liksomerem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 1, Kralovice, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Nádražní 2437/2, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 1. 2020, č. j. 17 A 222/2019 – 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Václavu Liksomerovi, advokátovi, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 21. 11. 2019 č. j. KRPP-157717-3/ČJ-2019-030022 (dále také „*rozhodnutí žalované*“), rozhodla o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), v zařízení pro zajištění cizinců na dobu 90 dnů ode dne omezení jeho osobní svobody.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce u Krajského soudu v Plzni (dále jen „*krajský soud*“) žalobou, který ji zamítl rozsudkem ze dne 28. 1. 2020, č. j. 17 A 222/2019 – 44, jako nedůvodnou.

[3] Krajský soud přisvědčil žalované, že byly splněny zákonné podmínky pro zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k žalobcově trestní minulosti (několikrát na území ČR spáchal trestný čin loupeže a dopustil se také drogové trestné činnosti, navíc byl posledním trestním rozsudkem z roku 2015 mimo jiné odsouzen k trestu vyhoštění z území ČR na neurčito, a proto je veden v evidenci nežádoucích osob - pozn. Nejvyššího správního soudu) je zřejmé, že žalobce opakovaně porušuje právní řád ČR a veřejný pořádek. Z protokolu o výsledku žalobce ve správním řízení navíc vyplývá, že nemá v úmyslu dobrovolně vycestovat zpět do své vlasti, a proto existuje důvodná obava, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

[4] Správný je podle krajského soudu také závěr žalované, že žalobci nebylo možné uložit žádné z mírnějších opatření stanovených v § 123b zákona o pobytu cizinců namísto jeho zajištění. Odkázal na strany 3 až 5 rozhodnutí žalované, z nějž se podává, že z protokolu o výsledku žalobce vyplývá, že nedisponuje dostatečnou finanční hotovostí k prokázání schopnosti zajistit si prostředky k pobytu na území ČR a k vycestování do země původu. Nemá zde žádnou stálou adresu, kde by pobýval, ani neuvedl žádnou osobu, u které by mohl bydlet. Dobrovolně však vycestovat do Nigérie nechce. Krajský soud proto přisvědčil žalované, že tyto skutečnosti, ve spojení s předcházejícím trestněprávním chováním žalobce, vzbuzují obavy, že by v případě uložení některého ze zvláštních opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění.

[5] Žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu, který podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[6] Stěžovatel v převážné části kasační stížnosti shrnuje argumentaci krajského soudu (viz strany 2 až 4 kasační stížnosti), k čemuž pouze uvádí, s těmito závěry nesouhlasí. Poté opakuje své žalobní námitky a uplatňuje výtky proti postupu žalované (viz strany 5 až 7 kasační stížnosti).

[7] Dále namítá, že krajský soud převzal argumentaci žalované a nezabýval se jeho žalobními námitkami. Konkrétně nevypořádal tvrzení, že žalovaná porušila § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně nevysvětlila, jak postupovala při výkladu na věc aplikovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců a jakými úvahami byla vedena při hodnocení překážek správního vyhoštění stěžovatele.

[8] Nesouhlasí ani s krajským soudem, že žalovaná se dostatečně vyjádřila k možnosti využití zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců a vysvětlila, proč by uložení zvláštních opatření nezajistilo dostatečnou součinnost stěžovatele při jeho správním vyhoštění, a proto je jeho zajištění vhodnější. Stěžovatel pak brojí proti závěru krajského soudu ohledně „vhodnosti“ zajištění, neboť důvody pro zajištění nemohou být posuzovány dle jejich „vhodnosti“, nýbrž podle příslušných zákonných ustanovení.

pokračování

[9] Nakonec namítá, že se nemůže ztotožnit se závěrem krajského soudu, že pro jeho zajištění byly splněny všechny zákonné podmínky. Nesouhlasí ani s tím, že „[ž]alovaná se přezkoumatelným způsobem vypořádala s možností uložení zvláštních opatření žalobci i s důvodností zajištění žalobce za účelem realizace správního vyhoštění jako celkem, a že zajištění mělo zákonný základ a jednalo se tedy o zásah do práva na osobní svobodu, který ovšem byl v mezích přípustných zásahů do tohoto zaručeného základního lidského práva“, což uvedl krajský soud v napadeném rozsudku.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že zajištění stěžovatele bylo ukončeno dne 30. 4. 2020, a proto jen odkazuje na své vyjádření k žalobě.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4, věta za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54; judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). **Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s.** Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58).

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že větší část textu osmistránkového doplnění kasační stížnosti obsahuje shrnutí argumentace krajského soudu, a dále stěžovatel jen opakuje svoji žalobní argumentaci (v podrobnostech viz odstavec [6] tohoto rozsudku). Tyto stěžovatelem uplatněné námitky fakticky směřují proti jinému, než nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku), ve kterém stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci, a nejedná se tedy o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srovnej například též usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020,

č. j. 10 As 181/2019 – 63). Touto částí kasační stížnosti se proto Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat pro její nepřipustnost.

[15] Jediná tvrzení, která lze považovat za přípustné kasační námitky, je část kasační argumentace shrnutá v odstavcích [7] a [8] tohoto rozsudku.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen podle § 109 odst. 4 s. ř. s. se zabývat z úřední povinnosti i bez námítky stěžovatele. Vlastní přezkum rozhodnutí je pak možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje. Krajský soud v něm řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, pečlivě se vypořádal se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací (viz strany 4 až 5 napadeného rozsudku). Nepominul přitom ani námitky, že žalovaná dostatečně nevysvětlila, proč rozhodla a zajištění stěžovatele, a jak postupovala při hodnocení možnosti využití zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Argumenty žalované krajský soud bez dalšího nepřevzal, ale přidal k nim vlastní úvahy, z nichž je patrné, proč těmto závěrům přisvědčil. Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[17] Stěžovatel poté brojil proti závěru krajského soudu, že se žalovaná dostatečně vyjádřila k možnosti využití zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Tuto námitku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Krajský soud správně poukázal na to, že žalovaná se touto otázkou dostatečně zabývala na stranách 3 až 5 svého rozhodnutí, v němž vysvětlila, z jakého důvodu nelze žádné ze zvláštních opatření v případě stěžovatele využít. Své závěry opřela o skutečnosti vyplývající ze správního spisu, zejména pak protokol o výpovědi stěžovatele. Takovému postupu nelze nic vytknout.

[18] Krajský soud nepochybil ani v závěru, že uložení zvláštních opatření by nezajistilo dostatečnou součinnost stěžovatele při správním vyhoštění, a proto je jeho zajištění vhodnější. Ustanovení § 123b odst. 3, věty druhé zákona o pobytu cizinců mimo jiné stanoví, že *při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění*. Krajský soud v projednávaném případě na základě skutečností vyplývajících ze správního spisu (viz protokol o výsledku stěžovatele a záznamy o jeho trestní minulosti obsažené ve správním spisu) ve shodě s žalovanou dovodil, že samotné uložení zvláštních opatření by nezajistilo dostatečnou součinnost stěžovatele při jeho správním vyhoštění a hrozilo by ohrožení výkonu rozhodnutí o vyhoštění. Je tedy zřejmé, že krajský soud svůj závěr o „vhodnosti“ zajištění opřel o výše uvedenou argumentaci, která je v souladu se shora citovaným ustanovením zákona o pobytu cizinců.

[19] Co se týče námitek shrnutých v odstavci [9] shora, stěžovatel se omezuje na prostý nesouhlas s názorem krajského soudu, aniž by s ním jakkoli věcně polemizoval. Všechny napadené závěry krajský soud přitom řádně odůvodnil. Zákonnými podmínkami pro

pokračování

zajištění stěžovatele a nemožností využití zvláštních opatření se zabýval na stranách 4 až 5 napadeného rozsudku. Zde dostatečně vysvětlil, z jakého důvodu přisvědčil závěrům žalované.

[20] Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel byl povinen v kasační stížnosti vylíčit, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016 - 40, srovnej přiměřeně též rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS). Obsah kasační stížnosti tak v této části nesplňuje pro svoji nekonkrétnost výše uvedené požadavky; v tomto případě (viz předcházející odstavec tohoto rozsudku) se proto nejedná o kasační námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.

[21] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

[22] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měla procesně úspěšná žalovaná, které však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec její úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že se žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti (výrok II. tohoto rozsudku).

[23] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 17 A 222/2019 - 18, ustanoven zástupce JUDr. Václav Liksomer, advokát. Ze spisu vyplývá, že ustanovený zástupce ve věci učinil jeden úkon právní služby, za který mu náleží odměna. Tím je písemné podání ve věci samé - doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „*advokátní tarif*“)]. Ustanovenému zástupci náleží odměna podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč. K tomuto úkonu se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Ustanovený zástupce neuvedl, že by byl plátcem DPH. Zástupci stěžovatele se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát dle § 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. (výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín

předseda senátu